

и той не успѣлъ да излъже царя. Изредили се всички лъжци, но никой не можалъ да вземе жълтицитѣ.

Научилъ се за тая работа единъ уменъ сиромасъ. Той взелъ две празни торби, метналъ ги на магаренцето си и отишълъ при царя.

— Какво те носи тука, човѣче? — попиталъ го царьтъ. — Да не си дошълъ и ти да ме лъжешъ?

— По работа ида, царю честити, — рекълъ сиромасъ. — Преди двацѣтъ години баща ти, когато водѣше

битка съ друговѣрцитѣ, зае отъ мене две торби жълтици. Сега дойдохъ да ми ги дадешъ, че ми трѣбватъ.

— Де се е чуло и видѣло царь отъ дриплю пари да заема! — викналъ царьтъ. — Хубава лъжа!

— Като е лъжа, напълни торбитѣ съ жълтици, както си обещалъ. Ако е истина, напълни ги, за да платишъ каквото ми дължишъ.

„Бре, уменъ човѣкъ! — рекълъ си царьтъ на ума. — Лъжа да е, обещано е; истина да е, трѣбва да се плати“. И той заповѣдалъ да напълнятъ торбитѣ на сиромаса съ жълтици.

Сиромасътъ натоварилъ магаренцето и тръгналъ да си отива. Тогава царьтъ го попиталъ: